

[Einer Jensen.]

bejdsløshedskasemedlemmerne en yderligere Byrde, saaledes at det samlede Kontingent nu er oppe paa ca. 21 Mill. Kr.

Jeg tror derfor, at det er i høj Grad betimeligt, hvis man vil bevare Arbejdsløshedskasserne, at der sker en Ændring i dette Forhold, og at der gives Arbejdsløshedskasserne Mulighed for at faa en Nedsættelse af Kontingenterne eller i alt Fald søges hindret, at Kontingenterne fortsat stiger.

Til Trods for disse meget høje Kontingenter slæber Arbejdsløshedskasserne rundt paa en stor Gæld. Det er ikke saaledes at forstaa, at alle Arbejdsløshedskasser har Gæld, men mere end $\frac{1}{3}$ af dem har endnu Gæld og det til Trods for, at de ikke alene afbetaler paa Gælden gennem det høje Kontingent, men at Staten paa et vist Tidspunkt ogsaa har eftergivet nogle af disse Laan.

Hvis man ser paa Formuebevægelsen i Arbejdsløshedskasserne, havde de den 31. Marts 1925 13½ Mill. Kr. i Formue, den 31. Marts 1926 8 100 000 Kr., den 31. Marts 1927 11½ Mill. Kr. og den 31. Marts 1928 2 Mill. Kr. Denne Formuenedgang paa ca. 11 Mill. Kr. ved Siden af det meget høje Kontingent, Medlemmerne har maattet betale, vil sikkert give det høje Ting det absolutte Indtryk, at Arbejdsløshedskasserne med det Kontingent, de nu betaler, er spændt saa haardt for, at det er en Nødvendighed, at der sker en Lempelse, og det er det, Lovforslaget tilsigter.

Som jeg før nævnte, er der adskillige Kasser, der har Gæld; de forskellige Kassers samlede Gæld var den 31. Marts 1929 ca. 5 Mill. Kr., og dertil kommer en samlet Gæld for Krisekasserne pr. 31. Marts paa 228 500 Kr. Jeg kan i denne Forbindelse nævne, at Arbejdsløshedskasserne i Løbet af disse Aar fra 1925 til 1928 har nedbragt deres Gæld med et Par Millioner; man har ogsaa set i Bladene for nylig, at den Gæld, jeg her har nævnt, er nedbragt med 1 Mill. Kr., som er betalt af Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Man vil se, at Arbejderne og Arbejdsløshedskasserne, selv om det sker ved meget høje Kontingenter, naturligvis er beredte til at opfylde de Forpligtelser, man har med Hensyn til de Laan, man har stiftet; men det forekommer mig, at det Par Aar, der nu er gaaet, og hvori de Kontingenter, jeg har nævnt, er opkrævet, maa have vist Rigsdagen, at det er nødvendigt, at der sker en Lempelse i disse Forhold.

Jeg vil gerne med den højtærede For-

mands Tilladelse citere, hvad Arbejdsdirektøren skriver i sin midlertidige Beretning for 1928—29. Han skriver følgende:

„For mange Kassers Vedkommende har den paagældende Organisations Styrke sikkert været afgørende for Kassens Evne til Bevarelsen af Medlemmerne. I Betragtning af Krisens Langvarighed, der har bevirket, at Medlemmerne Aar efter Aar har maattet udrede saa store Kontingenter, at Evnen til at betale for manges Vedkommende sikkert har været i betænkelig Nærhed af Bristepunktet, virker det for øvrigt nærmest overraskende, at Kasserne saa godt, som sket er, har kunnet holde sammen paa Medlemmerne.“

Det beder jeg lagt Mærke til. Trods de meget store Kontingenter har Kasserne af al Evne søgt at bevare Medlemmerne, og dette har igen betydet, at de Medlemmer, som ellers af en eller anden Aarsag vilde være gledet ud af Kasserne, er blevet fritaget for at henvende sig om Hjælp til Hjælpekasse eller Fattigvæsen.

Jeg vil gerne nævne nogle enkelte Kontingenter for at vise, hvor meget Medlemmerne i Arbejdsløshedskasserne er villige til at yde for at bevare Kasserne og bevare den fælles Understøttelse for de arbejdsløse. F. Eks. betales der i Læder- og Skindarbejdernes Arbejdsløshedskasse et Kontingent af 169 Kr. aarlig pr. Medlem, Tobaksarbejderne betaler 124 Kr., Snekkerfaget 122 Kr., Bagere, Billedskærere, Blikkenslagere o. s. v. 104 Kr. Man vil altsaa se, at helt op til over 3 Kr. andrager Kontingentet pr. Uge i visse Arbejdsløshedskasser.

Derfor tror jeg, man maa erkende, at der fra Arbejdernes Side er bragt saadanne Ofre, at jeg vover at paastaa, at ingen havde turdet tro, at det vilde være muligt for Arbejdsløshedskasserne at bevare deres Medlemsantal under saadanne Forhold.

Man vil deraf se, at naar den højtærede Socialminister har foreslaaet en Forhøjelse af Satserne for Tilskud til Kasserne, er det i høj Grad berettiget og ikke alene berettiget, men nødvendigt; og jeg haaber paa den høje Rigsdags Velvillie i denne Sag. Det, det først og fremmest gælder om, er, synes jeg, at styrke Arbejdsløshedskasserne og at fritage Folk for den demoraliserende Gang, det er, i Arbejdsløshedsperioder at gaa til Hjælpekasse eller Fattigvæsen.

I Lovens § 18 foreslaas det, at Understøttelsen for ugifte Medlemmer kan fastsættes til 3 Kr. 50 Ø. pr. Dag. Det er en Ændring, der, som jeg sagde før, tilsigter at